

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 25. júla 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Naliehavé prejudiciálne konanie – Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 1 ods. 3 – Postupy odovzdávania medzi členskými štátmi – Podmienky výkonu – Charta základných práv Európskej únie – Článok 47 – Právo na prístup k nezávislému a nestrannému súdu“

Vo veci C-216/18 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím High Court (Vyšší súd, Írsko) z 23. marca 2018 a doručený Súdnemu dvoru 27. marca 2018, ktorý súvisí s konaním o výkone európskych zatykačov vydaných proti:

LM,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda A. Tizzano, predsedovia komôr R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), M. Ilešič, J. L. da Cruz Vilaça, J. Malenovský, E. Levits a C. G. Fernlund, sudcovia A. Borg Barthet, J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, S. Rodin, F. Biltgen, C. Lycourgos a E. Regan,

generálny advokát: E. Tančev,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na návrh vnútroštátneho súdu z 23. marca 2018 doručený Súdnemu dvoru 27. marca 2018, aby sa návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednal v naliehavom konaní podľa článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora,

so zreteľom na rozhodnutie prvej komory z 12. apríla 2018 vyhovieť uvedenému návrhu,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 1. júna 2018,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Minister for Justice and Equality, v zastúpení: M. Browne, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Ní Chúlacháin, BL, R. Farrell, SC, a K. Colmille, BL,
- LM, v zastúpení: C. Ó Maolchallann, solicitor, M. Lynam, BL, S. Guerin, SC, a D. Stuart, BL,
- španielska vláda, v zastúpení: M. A. Sampol Pucurull, splnomocnený zástupca,
- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: angličtina.

- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman, splnomocnená zástupkyňa,
- poľská vláda, v zastúpení: Ł. Piebiak, B. Majczyna a J. Sawicka, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: J. Tomkin, H. Krämer, B. Martenczuk, R. Troosters a K. Banks, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 28. júna 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci výkonu európskych zatykačov v Írsku, ktoré poľské súdy vydali proti LM (ďalej len „dotknutá osoba“).

Právny rámec

Zmluva o EÚ

- 3 Článok 7 ZEÚ stanovuje:

„1. Na základe odôvodneného návrhu jednej tretiny členských štátov, Európskeho parlamentu alebo Európskej komisie môže Rada štvorpätinovou väčšinou svojich členov po získaní súhlasu Európskeho parlamentu rozhodnúť, že existuje jasné riziko vážneho porušenia hodnôt uvedených v článku 2 niektorým členským štátom. Pred prijatím takéhoto rozhodnutia Rada vypočuje príslušný členský štát a v súlade s tým istým postupom mu môže adresovať vhodné odporúčania.

Rada pravidelne overuje, či dôvody, na základe ktorých prijala rozhodnutie, ešte stále trvajú.

2. Európska rada môže na návrh jednej tretiny členských štátov alebo na návrh Európskej komisie a po získaní súhlasu Európskeho parlamentu jednomyseľne rozhodnúť o existencii závažného alebo pretrvávajúceho porušenia hodnôt uvedených v článku 2 niektorým členským štátom, a to po vyzvaní tohto členského štátu, aby predložil svoje stanovisko.

3. Ak je prijaté rozhodnutie podľa odseku 2, môže Rada kvalifikovanou väčšinou rozhodnúť o pozastavení určitých práv vyplývajúcich z uplatňovania zmlúv pre príslušný členský štát vrátane hlasovacieho práva zástupcu vlády tohto členského štátu na zasadnutiach Rady. Rada pritom zohľadní možné následky takéhoto pozastavenia na práva a povinnosti fyzických a právnických osôb.

Závazky príslušného členského štátu vyplývajúce zo zmlúv zostávajú pre tento štát v každom prípade aj naďalej záväzné.

...“

Charta

- 4 Hlava VI Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) s názvom „Spravodlivosť“ zahŕňa článok 47 s názvom „Právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces“, ktorý stanovuje:

„Každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

...“

- 5 Vysvetlivky k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17) v súvislosti s článkom 47 druhým odsekom Charty spresňujú, že toto ustanovenie zodpovedá článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“).

- 6 Článok 48 Charty s názvom „Prezumpcia neviny a právo na obhajobu“ stanovuje:

„1. Každý, kto je obvinený, sa považuje za nevinného, kým jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

2. Každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu.“

Rámcové rozhodnutie 2002/584

- 7 Odôvodnenia 5 až 8, 10 a 12 rámcového rozhodnutia 2002/584 znejú takto:

„(5) ... zavedenie nového zjednodušeného systému vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitost' a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch; ...

(6) európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako ‚základný kameň spolupráce v oblasti súdnictva;

(7) nakoľko zámer nahradiť systém viacstranného vydávania osôb, vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb z 13. decembra 1957, sa nemôže dostatočne dosiahnuť členskými štátmi, ktoré konajú jednostranne, a preto, vzhľadom na svoj rozsah a účinky, môže sa lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, Rada môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity, uvedené v článku 2 [EÚ] a článku 5 [ES]; v súlade so zásadou proporcionality uvedenou v druhom z týchto článkov toto rámcové rozhodnutie nepresahuje rámec toho, čo je nevyhnutné pre dosiahnutie tohto cieľa;

(8) rozhodnutia o výkone európskeho zatykača musia podliehať dostatočným kontrolám, čo znamená, že súdny orgán členského štátu, v ktorom bola požadovaná osoba zatknutá, vydá rozhodnutie o jej vydaní;

...

(10) mechanizmus európskeho zatykača je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi; jeho vykonávanie sa môže pozastaviť iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 6 ods. 1 [EÚ (zmenenom, teraz článku 2 ZEÚ)] jedným z členských štátov, zisteného [Európskou radou] v zmysle článku 7 ods. 1 [EÚ (zmenenom, teraz článku 7 ods. 2 ZEÚ)], s následkami uvedenými v článku 7 ods. 2 zmluvy [zmenenom, teraz článku 7 ods. 3 ZEÚ];

...

(12) toto rámcové rozhodnutie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v článku 6 [EÚ] a vyjadrené v [Charte], najmä jej Kapitoly VI; nič v tomto rámcovom rozhodnutí sa nemôže vykladať ako zákaz odmietnutia odovzdať osobu, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, keď existujú dôvody domnievať sa, na základe objektívnych skutočností, že uvedený zatykač bol vydaný s cieľom trestného stíhania alebo potrestania osoby z dôvodu jej pohlavia, rasy, náboženského vyznania, etnického pôvodu, národnosti, jazyka, politického zmysľania alebo sexuálnej orientácie, alebo že postavenie tejto osoby môže byť predpojaté z niektorého z uvedených dôvodov.

...“

8 Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia s názvom „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“ stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia.

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 [EÚ].“

9 V článkoch 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutia sú stanovené dôvody na povinné a nepovinné nevykonanie európskeho zatykača.

10 Článok 7 toho istého rámcového rozhodnutia s názvom „Odvolanie sa k ústrednému orgánu“ stanovuje:

„1. Každý členský štát môže určiť ústredný orgán alebo, ak to umožňuje jeho právny systém, viac než jeden ústredný orgán, ktorý bude pomáhať súdnym orgánom.

2. Členský štát môže, ak to vyžaduje organizácia jeho vnútorného súdneho systému, preniesť na svoj ústredný orgán(-y) zodpovednosť za administratívny prevod a preberanie európskych zatykačov, ako aj za ďalšiu oficiálnu korešpondenciu, ktorá s nimi súvisí.

Členský štát, ktorý chce využiť možnosti uvedené v tomto článku, oznámi Generálnemu sekretariátu Rady informácie, týkajúce sa určeného ústredného orgánu alebo určených ústredných orgánov. Tieto informácie budú záväzné pre všetky orgány vydávajúceho členského štátu.“

11 Podľa článku 15 toho istého rámcového rozhodnutia s názvom „Rozhodnutie o odovzdaní“:

„1. Vykonávajúci súdny orgán rozhodne v lehotách a za podmienok definovaných v tomto rámcovom rozhodnutí o tom, či osobu odovzdá.

2. Ak vykonávajúci súdny orgán považuje informácie oznámené vydávajúcim členským štátom za nedostatočné na rozhodnutie o vydaní, požiada o urýchlené doplnenie ďalších potrebných informácií, najmä s ohľadom na články 3 až 5 a článok 8, a môže stanoviť lehotu na ich prijatie, berúc do úvahy potrebu dodržania lehôt stanovených v článku 17.

...“

Írske právo

12 Rámcové rozhodnutie 2002/584 bolo prebraté do írskeho právneho poriadku prostredníctvom European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o európskom zatykači z roku 2003).

13 § 37 ods. 1 zákona o európskom zatykači z roku 2003 stanovuje:

„Osoba nesmie byť vydaná podľa tohto zákona ak:

a) by jej vydanie nebolo v súlade s povinnosťami štátu vyplývajúcimi z:

- i) [EDLP] alebo
- ii) Protokolov k [EDLP];

b) by jej vydanie predstavovalo porušenie akéhokoľvek ustanovenia Ústavy...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

14 V dňoch 1. februára 2012, 4. júna 2012 a 26. septembra 2013 vydali poľské súdy tri európske zatykače (ďalej len „európske zatykače“) proti dotknutej osobe na účely jej zatknutia a odovzdania uvedeným súdom na účely trestných stíhaní najmä z dôvodu nedovoleného obchodovania s omamnými a psychotropnými látkami.

15 Dňa 5. mája 2017 bola dotknutá osoba na základe týchto európskych zatykačov zadržaná v Írsku a postavená pred vnútroštátny súd, teda High Court (Vyšší súd, Írsko). Tomuto súdu oznámila, že nesúhlasí so svojím odovzdaním poľským súdnym orgánom, a bola vzatá do väzby do času, kým sa neprijme rozhodnutie o jej odovzdaní týmto orgánom.

16 Na podporu svojho nesúhlasu so svojím vydaním dotknutá osoba najmä tvrdí, že v prípade tohto vydania bude vystavená reálnemu riziku flagrantly odopretia spravodlivosti v rozpore s článkom 6 EDLP. V tomto ohľade dotknutá osoba konkrétne tvrdí, že nedávne legislatívne reformy súdneho systému v Poľskej republike ju zbavujú práva na spravodlivý proces. Tieto reformy podstatne ohrozujú základ vzájomnej dôvery medzi orgánom, ktorý európsky zatykač vydal, a orgánom vykonávajúcim tento zatykač, čo spochybňuje fungovanie mechanizmu európskeho zatykača.

17 Dotknutá osoba sa opiera predovšetkým o odôvodnený návrh Komisie z 20. decembra 2017 v súlade s článkom 7 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii týkajúci sa zásad právneho štátu v Poľsku [COM(2017) 835 final] (ďalej len „odôvodnený návrh“), ako aj o dokumenty, na ktoré tento odôvodnený návrh odkazuje.

18 Komisia v odôvodnenom návrhu najskôr podrobne uvádza kontext a históriu legislatívnych reforiem, ďalej sa zaoberá dvoma konkrétnymi obavami, a to jednak neexistenciou nezávislej a legitímnej ústavnej kontroly a jednak ohrozením nezávislosti všeobecných súdov, a napokon vyzýva Radu, aby rozhodla, že zo strany Poľskej republiky existuje jasné riziko vážneho porušenia hodnôt uvedených v článku 2 ZEÚ, a aby tomuto členskému štátu zaslala v tomto ohľade nevyhnutné odporúčania.

- 19 Odôvodnený návrh okrem toho preberá zistenia komisie Rady Európy pre demokraciu prostredníctvom práva týkajúce sa situácie v Poľskej republike a dopadov nedávnych legislatívnych reforiem na súdny systém tohto členského štátu.
- 20 Odôvodnený návrh napokon poukazuje na vážne obavy, ktoré v tomto ohľade vyjadrilo v období pred prijatím tohto návrhu niekoľko medzinárodných a európskych inštitúcií a orgánov, ako sú Výbor Organizácie Spojených národov pre ľudské práva, Európska rada, Európsky parlament a Európska sieť súdnych rád, ako aj na vnútroštátnej úrovni Sąd Najwyższy (Najvyšší súd, Poľsko), Trybunał Konstytucyjny (Ústavný súd, Poľsko), Rzecznik Praw Obywatelskich (Verejný ochranca práv, Poľsko), Krajowa Rada Sądownictwa (Štátna súdna rada, Poľsko) a združenia sudcov a advokátov.
- 21 Na základe informácií uvedených v odôvodnenom návrhu a v zisleniach komisie Rady Európy pre demokraciu prostredníctvom práva týkajúcich sa situácie v Poľskej republike a dopadov nedávnych legislatívnych reforiem na súdny systém tohto členského štátu vnútroštátny súd konštatuje, že v dôsledku kumulovaného účinku legislatívnych reforiem, ku ktorým v Poľskej republike dochádza od roku 2015, najmä pokiaľ ide o Trybunał Konstytucyjny (Ústavný súd), Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), Štátnu súdnu radu, organizáciu všeobecných súdov, Národnú školu súdnictva a prokuratúru, došlo v tomto členskom štáte k porušeniu zásady právneho štátu. Vnútroštátny súd opiera tento záver o konštatovanie týkajúce sa zmien, ktoré sa považujú za osobitne významné, ako:
- zmeny ústavnej úlohy Štátnej súdnej rady pri ochrane nezávislosti súdnej moci v kombinácii s protiprávnymi nomináciami na Trybunał Konstytucyjny (Ústavný súd) zo strany poľskej vlády a s jej odmietnutím zverejniť niektoré rozhodnutia,
  - skutočnosť, že minister spravodlivosti je teraz generálnym prokurátorom, je oprávnený zohrávať aktívnu úlohu pri trestných stíhaniach a prináleží mu disciplinárna právomoc vo vzťahu k predsedom súdov s potenciálne odstrašujúcim účinkom na týchto predsedov, čoho dôsledkom je vplyv na výkon spravodlivosti,
  - skutočnosť, že Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) bol ovplyvnený povinným odchodom do dôchodku a budúcimi nomináciami a že politické nominácie budú v novom zložení Štátnej súdnej rady vo veľkej miere prevažovať, a
  - skutočnosť, že integrita a efektivita, pokiaľ ide o Trybunał Konstytucyjny (Ústavný súd), boli výrazne narušené, keďže neexistuje garancia toho, že zákony v Poľsku budú v súlade s poľskou Ústavou, pričom táto skutočnosť sama osebe postačuje na ovplyvnenie systému trestného súdnictva ako celku.
- 22 Z dôvodu, že „široké a nekontrolovateľné“ právomoci súdnej moci v Poľskej republike sú v rozpore s právomocami priznanými v demokratickom štáte riadiacom sa zásadou právneho štátu, vnútroštátny súd za týchto podmienok zastáva názor, že existuje reálne riziko, že dotknutá osoba bude počas konania v členskom štáte, v ktorom bol zatykač vydaný, ktoré sa jej týka, vystavená arbitrárnemu postupu. Odovzdanie dotknutej osoby by tak viedlo k porušeniu jej práv zakotvených v článku 6 EDLP, a teda v súlade s írskym právom a článkom 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v spojení s jeho odôvodnením 10 by malo byť odmietnuté.
- 23 V tomto ohľade vnútroštátny súd uvádza, že v rozsudku z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), Súdny dvor v kontexte odovzdania, ktoré by mohlo viesť k porušeniu článku 3 EDLP, rozhodol, že ak vykonávajúci súdny orgán zistí systémové alebo všeobecné nedostatky v garanciách členského štátu, v ktorom bol zatykač vydaný, tento orgán musí konkrétnym a presným spôsobom posúdiť, či existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že dotknutá osoba bude v tomto členskom štáte vystavená reálnemu riziku neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania. V tomto rozsudku Súdny dvor tiež stanovil dvojstupňový postup, ktorý má vykonávajúci súdny orgán za takýchto okolností uplatniť. Tento orgán musí najskôr konštatovať

existenciu všeobecných alebo systémových nedostatkov v garanciách poskytovaných členským štátom, v ktorom bol zatykač vydaný, a následne si musí od súdneho orgánu tohto členského štátu vyžiadať všetky potrebné doplňujúce informácie týkajúce sa garancií v prospech dotknutej osoby.

- 24 Vnútroštátny súd sa pýta, či sa v prípade, že vykonávajúci súdny orgán konštatoval, že spoločná hodnota spočívajúca v zásade právneho štátu, ktorá je zakotvená v článku 2 ZEÚ, bola členským štátom, v ktorom bol zatykač vydaný, narušená a že toto systémové porušenie zásady právneho štátu svojou povahou predstavuje zásadnú vadu súdneho systému, stále uplatní požiadavku, aby sa konkrétnym a presným spôsobom v súlade s rozsudkom z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), posúdila existencia závažných a preukázaných dôvodov domnievať sa, že dotknutá osoba bude vystavená riziku porušenia svojho práva na spravodlivý proces, ako ho zakotvuje článok 6 EDLP, alebo či sa za takýchto okolností možno jednoducho domnievať, že orgán, ktorý zatykač vydal, nikdy nebude môcť poskytnúť tejto osobe žiadnu špecifickú záruku, pokiaľ ide o spravodlivý proces, a to vzhľadom na systémovú povahu porušenia zásady právneho štátu, takže vykonávajúci súdny orgán nie je povinný preukázať, že existujú takéto dôvody.
- 25 Za týchto podmienok High Court (Vyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Bez toho, aby tým boli dotknuté závery Súdného dvora v rozsudku z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), ak vnútroštátny súd zistí, že existujú presvedčivé dôkazy, ktoré preukazujú, že situácia v členskom štáte, v ktorom bol zatykač vydaný, je nezlučiteľná so základným právom na spravodlivý proces z dôvodu, že samotný súdny systém členského štátu, v ktorom bol zatykač vydaný, už nefunguje podľa zásady právneho štátu, je vykonávajúci súdny orgán povinný konkrétnym a presným spôsobom posúdiť, v akom rozsahu bude dotknutá osoba vystavená riziku nespravodlivého procesu, pokiaľ konanie, ktoré sa jej týka, bude vedené v systéme, ktorý už nefunguje podľa zásady právneho štátu?
2. Ak si test, ktorý sa má uplatniť, vyžaduje osobitné posúdenie reálneho rizika, že požadovaná osoba bude vystavená flagrantly odopretiu spravodlivosti, a ak vnútroštátny súd dospel k záveru, že existuje systémové porušenie zásady právneho štátu, je vnútroštátny súd ako vykonávajúci súdny orgán povinný obrátiť sa na súdny orgán, ktorý zatykač vydal, aby mu poskytol všetky ďalšie dodatočné informácie, ktoré sú nevyhnutné na to, aby mu umožnili vylúčiť riziko vystavenia nespravodlivému procesu, a v prípade kladnej odpovede, aké záruky spravodlivého procesu sa v takom prípade vyžadujú?“

O naliehavom konaní

- 26 Vnútroštátny súd navrhol, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom prejudiciálnom konaní podľa článku 107 Rokovacieho poriadku Súdného dvora.
- 27 Na podporu tohto návrhu vnútroštátny súd poukázal najmä na skutočnosť, že dotknutá osoba je v súčasnosti pozbavená slobody až do času rozhodnutia o jej odovzdaní poľským orgánom a že odpoveď na položené otázky bude rozhodujúca pre prijatie takéhoto rozhodnutia.
- 28 V tomto ohľade je po prvé potrebné konštatovať, že predmetný návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu rámcového rozhodnutia 2002/584, ktoré patrí do oblastí upravených v hlave V tretej časti Zmluvy o FEÚ týkajúcej sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. V dôsledku toho možno predmetný návrh prejednať v naliehavom prejudiciálnom konaní.
- 29 Pokiaľ ide po druhé o kritérium naliehavosti, v súlade s ustálenou judikatúrou Súdného dvora je potrebné zohľadniť okolnosť, že dotknutá osoba je v súčasnosti pozbavená slobody a že jej ďalšie ponechanie vo väzbe závisí od rozhodnutia sporu vo veci samej. Okrem toho je potrebné posúdiť

situáciu dotknutej osoby v stave, v akom existovala ku dňu preskúmania návrhu, na základe ktorého sa požaduje, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom konaní (rozsudok z 10. augusta 2017, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 72 a citovaná judikatúra).

- 30 V prejednávanej veci je na jednej strane nesporné, že k tomuto dňu je dotknutá osoba vo väzbe. Na druhej strane jej ponechanie vo väzbe závisí od vyriešenia sporu vo veci samej, keďže opatrenie spočívajúce v jej vzatí do väzby bolo podľa vysvetlení predložených vnútroštátnym súdom nariadené v rámci výkonu európskych zatykačov.
- 31 Za týchto podmienok prvá komora Súdneho dvora 12. apríla 2018 na základe návrhu sudkyne spravodajkyne a po vypočutí generálneho advokáta vyhovel návrhu vnútroštátneho súdu, aby sa na predmetný návrh na začatie prejudiciálneho konania vzťahovali ustanovenia o naliehavom prejudiciálnom konaní.
- 32 Okrem toho bolo rozhodnuté o postúpení predmetnej veci Súdnemu dvoru na účely jej pridelenia veľkej komore.

O prejudiciálnych otázkach

- 33 Na úvod je potrebné uviesť, že z odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ako aj z odkazu na rozsudok z 5. apríla 2016, *Aranyosi a Căldăraru* (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), ktorý je uvedený v samotnom znení prvej otázky, vyplýva, že otázky položené vnútroštátnym súdom sa týkajú podmienok umožňujúcich vykonávajúcemu súdному orgánu, aby na základe článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 nevyhovел európskemu zatykaču z dôvodu, že v prípade odovzdania požadovanej osoby súdному orgánu, ktorý zatykač vydal, existuje riziko porušenia základného práva na spravodlivý proces pred nezávislým súdom, ako ho zakotvuje článok 6 ods. 1 EDĽP, ktorý, ako to vyplýva z bodu 5 tohto rozsudku, zodpovedá článku 47 druhému odseku Charty.
- 34 Preto je potrebné sa domnievať, že svojimi dvoma otázkami, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že ak má vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, proti ktorej bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, k dispozícii dôkazy, ako sú dôkazy uvedené v odôvodnenom návrhu Komisie prijatom podľa článku 7 ods. 1 ZEÚ, na preukázanie existencie reálneho rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov, pokiaľ ide o nezávislosť súdnej moci členského štátu, v ktorom bol zatykač vydaný, uvedený orgán musí konkrétnym a presným spôsobom overiť, či existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že dotknutá osoba bude v prípade odovzdania do tohto štátu takému riziku vystavená. V prípade kladnej odpovede vnútroštátny súd žiada Súdny dvor, aby spresnil podmienky, ktoré musí takéto overenie splňať.
- 35 S cieľom odpovedať na položené otázky je potrebné pripomenúť, že právo Únie spočíva na základnom predpoklade, podľa ktorého každý členský štát zdieľa so všetkými ostatnými členskými štátmi určitý súbor spoločných hodnôt, na ktorých je Únia založená, ako je to spresnené v článku 2 ZEÚ, a uznáva, že ostatné členské štáty s ním tieto hodnoty zdieľajú. Tento predpoklad znamená a odôvodňuje existenciu vzájomnej dôvery členských štátov v uznanie týchto hodnôt, a tým aj v dodržiavanie práva Únie, ktoré tieto hodnoty uplatňuje (rozsudok zo 6. marca 2018, *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 34 a citovaná judikatúra).
- 36 Tak zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, ako aj zásada vzájomného uznávania, ktorá sa samotná opiera o vzájomnú dôveru medzi členskými štátmi (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. augusta 2017, *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 49 a citovanú judikatúru), majú

v práve Únie zásadný význam vzhľadom na to, že umožňujú vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc. Zásada vzájomného uznávania najmä v súvislosti s priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti konkrétne ukladá každému z týchto štátov, aby vychádzal z toho, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržia právo Únie a najmä základné práva týmto právom uznané (rozsudok z 10. novembra 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, bod 26 a citovaná judikatúra).

- 37 Členské štáty tak môžu byť pri uplatňovaní práva Únie povinné na základe práva Únie predpokladať dodržiavanie základných práv zo strany ostatných členských štátov, takže nielenže nemôžu od iného členského štátu požadovať vyššiu vnútroštátnu úroveň ochrany základných práv, než akú zaručuje právo Únie, ale nemôžu ani – okrem výnimočných prípadov – overovať, či tento iný členský štát skutočne v konkrétnom prípade dodržal základné práva zaručené Úniou [stanovisko 2/13 (Pristúpenie Únie k EDLP) z 18. decembra 2014, EU:C:2014:2454, bod 192].
- 38 Z odôvodnenia 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania.
- 39 Ako vyplýva najmä z jeho článku 1 ods. 1 a 2, ako aj z jeho odôvodnení 5 a 7, cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584 je nahradiť systém viacstranného vydávania osôb vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb z 13. decembra 1957 systémom vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb na účely výkonu rozsudkov alebo trestných stíhaní medzi súdnymi orgánmi, ktorý je založený na zásade vzájomného uznávania (rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 25 a citovaná judikatúra).
- 40 Rámcové rozhodnutie 2002/584 tak zavedením nového zjednodušeného a efektívnejšieho systému vydávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona smeruje k zjednodušeniu a zrýchleniu súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného Úniou, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi (rozsudok z 10. novembra 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, bod 25 a citovaná judikatúra).
- 41 V oblasti, na ktorú sa vzťahuje rámcové rozhodnutie 2002/584, sa zásada vzájomného uznávania, ktorá predstavuje, ako to vyplýva najmä z odôvodnenia 6 tohto rámcového rozhodnutia, „základný kameň“ súdnej spolupráce v trestných veciach, uplatňuje v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý zakotvuje pravidlo, podľa ktorého sú členské štáty povinné vykonať každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia. Vykonávajúce súdne orgány teda môžu v zásade odmietnuť vykonať takýto zatykač len z dôvodov nevykonania, ktoré sú vyčerpávajúcim spôsobom upravené v rámcovom rozhodnutí 2002/584, pričom výkon európskeho zatykača možno podriadiť iba podmienkam, ktoré sú taxatívne stanovené v článku 5 tohto rámcového rozhodnutia. V dôsledku toho platí, že vzhľadom na to, že vykonanie európskeho zatykača predstavuje zásadu, odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 49 a 50, ako aj citovanú judikatúru).
- 42 Rámcové rozhodnutie 2002/584 pritom výslovne uvádza dôvody povinného (článok 3) a nepovinného (články 4 a 4a) nevykonania európskeho zatykača, ako aj záruky, ktoré musí v určitých prípadoch poskytnúť členský štát, ktorý vydal zatykač (článok 5) (pozri rozsudok z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 51).
- 43 Súdny dvor však pripustil, že zásady vzájomného uznávania a vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi možno obmedziť za „výnimočných okolností“ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 82, ako aj citovanú judikatúru).

- 44 V tejto súvislosti Súdny dvor uznal, že za určitých podmienok môže vykonávajúci súdny orgán ukončiť konanie o odovzdaní upravené rámcovým rozhodnutím 2002/584, ak takéto odovzdanie môže viesť k neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu s požadovanou osobou v zmysle článku 4 Charty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 104).
- 45 V tejto súvislosti Súdny dvor vychádzal na jednej strane z článku 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý stanovuje, že toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne zásady, ako sú zakotvené v článkoch 2 a 6 ZEÚ, a na druhej strane z absolútnej povahy základného práva zaručeného článkom 4 Charty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 83 a 85).
- 46 Ak sa v tomto prípade vychádza z odôvodneného návrhu a dokumentov, na ktoré sa odvoláva, dotknutá osoba namietala voči svojmu odovzdaniu poľským súdnym orgánom tak, že najmä tvrdila, že takéto odovzdanie by ju vystavilo reálnemu riziku flagrantného odopretia spravodlivosti z dôvodu nedostatku nezávislosti súdov členského štátu, v ktorom bol zatykač vydaný, ktorý vyplýva z vykonania nedávnych legislatívnych reforiem súdneho systému v tomto členskom štáte.
- 47 Je teda najprv potrebné overiť, či tak ako reálne riziko porušenia článku 4 Charty je reálne riziko porušenia základného práva dotknutej osoby na nezávislý súd, a teda jej základného práva na spravodlivý proces, ako je stanovené v článku 47 druhom odseku Charty, spôsobilé umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby výnimočne nevyhovел európskemu zatykaču na základe článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 48 V tomto ohľade je potrebné zdôrazniť, že požiadavka nezávislosti sudcov patrí do podstaty základného práva na spravodlivý proces, ktoré má zásadný význam ako záruka ochrany všetkých práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, a zachovania spoločných hodnôt členských štátov uvedených v článku 2 ZEÚ, najmä hodnoty právneho štátu.
- 49 Únia je totiž úniou založenou na zásade právneho štátu, v ktorej osoby podliehajúce súdnej právomoci majú právo napadnúť na súde zákonnosť každého rozhodnutia alebo každého iného vnútroštátneho aktu týkajúceho sa uplatnenia aktu Únie voči nim (rozsudok z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 31 a citovaná judikatúra).
- 50 V súlade s článkom 19 ZEÚ, ktorý konkretizuje hodnotu právneho štátu uvedenú v článku 2 ZEÚ, prináleží vnútroštátnym súdom a Súdnemu dvoru, aby zaručovali plné uplatňovanie práva Únie vo všetkých členských štátoch, ako aj súdnu ochranu práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci z tohto práva vyplývajú (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 32 a citovanú judikatúru, ako aj zo 6. marca 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 36 a citovanú judikatúru).
- 51 Samotná existencia účinného súdneho preskúmania na účely dodržania ustanovení práva Únie je inherentnou súčasťou existencie právneho štátu (rozsudok z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 36 a citovaná judikatúra).
- 52 Z toho vyplýva, že každý členský štát musí zabezpečiť, aby orgány, ktoré sa v zmysle práva Únie považujú za „súdny orgán“, patriace do systému opravných prostriedkov v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, spĺňali požiadavky účinnej súdnej ochrany (rozsudok z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 37).
- 53 Na zaručenie tejto ochrany je prvoradá, aby bola zabezpečená ochrana nezávislosti uvedených orgánov, ako to potvrdzuje článok 47 druhý odsek Charty, ktorý medzi požiadavkami týkajúcimi sa základného práva na účinný prostriedok nápravy stanovuje právo na prístup k „nezávislému“ súdu (rozsudok z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 41).

- 54 Nezávislosť vnútroštátnych súdov je nevyhnutná najmä na zabezpečenie správneho fungovania systému súdnej spolupráce, ktorá je stelesnená v mechanizme prejudiciálneho konania zakotvenom v článku 267 ZFEÚ tým, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora môže uvedený mechanizmus aktivovať iba orgán, ktorý je poverený uplatňovaním práva Únie a ktorý predovšetkým spĺňa toto kritérium nezávislosti (rozsudok z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 43).
- 55 Ako bolo uvedené v bode 40 tohto rozsudku, keďže cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584 je zaviesť zjednodušený systém priameho odovzdávania medzi „súdnyimi orgánmi“ na účely zabezpečenia voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach v rámci priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, zachovanie nezávislosti týchto orgánov je takisto dôležité v rámci mechanizmu európskeho zatykača.
- 56 Rámcové rozhodnutie 2002/584 totiž vychádza zo zásady, že na rozhodnutia týkajúce sa európskeho zatykača sa vzťahujú všetky záruky, ktoré sú charakteristické pre súdne rozhodnutia, najmä záruky vyplývajúce zo základných práv a základných právnych zásad uvedených v článku 1 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia. To znamená, že nielen rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača, ale aj rozhodnutie o vydaní takého zatykača musí vydať súdny orgán, ktorý spĺňa požiadavky na účinnú súdnu ochranu vrátane garancie nezávislosti, aby sa celý postup odovzdávania medzi členskými štátmi upravený v rámcovom rozhodnutí 2002/584 vykonával pod kontrolou súdov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 37 a citovanú judikatúru).
- 57 Navyše je potrebné uviesť, že v rámci trestného stíhania alebo konania týkajúceho sa výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, alebo aj v rámci trestného konania vo veci samej, ktoré nepatria do pôsobnosti rámcového rozhodnutia 2002/584 a práva Únie, majú členské štáty povinnosť dodržiavať základné práva zakotvené v EDĽP alebo v ich vnútroštátnom práve vrátane práva na spravodlivý proces a garancií, ktoré z neho vyplývajú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. mája 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 48).
- 58 Vysoký stupeň dôvery medzi členskými štátmi, na ktorom spočíva mechanizmus európskeho zatykača, sa tak zakladá na predpoklade, podľa ktorého trestné súdy iných členských štátov, ktoré v nadväznosti na vykonanie európskeho zatykača budú musieť viesť trestné stíhanie alebo konanie týkajúce sa výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ako aj trestné konanie vo veci samej, spĺňajú požiadavky na účinnú súdnu ochranu, medzi ktoré patria najmä nezávislosť a nestrannosť uvedených súdov.
- 59 Preto je potrebné sa domnievať, že existencia reálneho rizika, že v prípade odovzdania osoby, proti ktorej je vydaný európsky zatykač, súdnemu orgánu, ktorý zatykač vydal, bude porušené jej základné právo na nezávislý súd, a teda podstata jej základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty, je spôsobilá umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby výnimočne nevyhovelo tomuto európskemu zatykaču na základe článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 60 Pokiaľ sa tak ako vo veci samej osoba, proti ktorej bol vydaný európsky zatykač, dovoľáva s cieľom namietat' voči svojmu odovzdaniu súdnemu orgánu, ktorý zatykač vydal, existencie systémových či aspoň všeobecných nedostatkov, ktoré sú podľa nej spôsobilé ovplyvniť nezávislosť súdnej moci v členskom štáte, v ktorom bol zatykač vydaný, a narušiť tak podstatu jej základného práva na spravodlivý proces, vykonávajúci súdny orgán je v prípade, že rozhoduje o jej odovzdaní orgánom uvedeného členského štátu, povinný posúdiť existenciu reálneho rizika, že dôjde k porušeniu tohto základného práva dotknutej osoby (pozri analogicky rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 88).

- 61 Na tento účel musí vykonávajúci súdny orgán najprv na základe objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných dôkazov týkajúcich sa fungovania súdneho systému v členskom štáte, v ktorom bol zatykač vydaný (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89), posúdiť existenciu reálneho rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces v súvislosti s nedostatkom nezávislosti súdov uvedeného členského štátu, a to z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov v tomto štáte. Informácie uvedené v odôvodnenom návrhu, ktorý Komisia nedávno zaslala Rade na základe článku 7 ods. 1 ZEÚ, predstavujú na účely tohto posúdenia osobitne relevantné skutočnosti.
- 62 Také posúdenie sa musí vykonať s ohľadom na štandard ochrany základného práva zaručený článkom 47 druhým odsekom Charty (pozri analogicky rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 88 a citovanú judikatúru).
- 63 V tomto ohľade, pokiaľ ide o požiadavku nezávislosti súdov, ktorá spadá do podstaty tohto práva, je potrebné pripomenúť, že táto požiadavka je neoddeliteľnou súčasťou výkonu súdnictva a zahŕňa dve hľadiská. Prvé, vonkajšie, hľadisko predpokladá, že dotknutý orgán vykonáva svoje úlohy samostatne, nikomu hierarchicky nepodlieha alebo nie je podriadený a od nikoho neprijíma príkazy alebo inštrukcie, bez ohľadu na ich pôvod, čím je chránený pred vonkajšími zásahmi alebo tlakmi, ktoré by mohli ohroziť nezávislosť rozhodovania jeho členov a ovplyvniť ich rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 44 a citovanú judikatúru).
- 64 Táto sloboda, nevyhnutná vzhľadom na tieto vonkajšie skutočnosti, vyžaduje určité vlastné záruky ochrany tých osôb, ktorých úlohou je vykonávať súdnictvo, napríklad neodvolateľnosť (rozsudok z 19. septembra 2006, Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, bod 51 a citovaná judikatúra). Ich finančné ohodnotenie platom vo výške zodpovedajúcej významu nimi vykonávanej funkcie tiež predstavuje záruku, ktorá je inherentnou súčasťou nezávislosti sudcov (rozsudok z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 45).
- 65 Druhé, vnútorné, hľadisko súvisí s pojmom nestrannosť a týka sa rovnakého odstupe od účastníkov konania a ich príslušných záujmov vo vzťahu k predmetu sporu. Toto hľadisko vyžaduje rešpektovanie objektívnosti a neexistenciu akéhokoľvek záujmu na vyriešení sporu mimo striktného uplatnenia právneho predpisu (rozsudok z 19. septembra 2006, Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, bod 52 a citovaná judikatúra).
- 66 Tieto záruky nezávislosti a nestrannosti stanovujú ako požiadavku existenciu pravidiel, najmä pokiaľ ide o zloženie orgánu, menovanie, funkčné obdobia, ako aj dôvody zdržania sa hlasovania, vylúčenia pre predpojatosť a odvolania jeho členov, ktoré umožňujú odstrániť akékoľvek oprávnené pochybnosti účastníkov konania, pokiaľ ide o neovplyvniteľnosť uvedeného orgánu z vonkajšieho hľadiska a jeho neutralitu vo vzťahu k protichodným záujmom. Na splnenie podmienky nezávislosti dotknutého orgánu judikatúra vyžaduje najmä to, aby boli prípady odvolávania jeho členov výslovne upravené právnymi predpismi (rozsudok z 9. októbra 2014, TDC, C-222/13, EU:C:2014:2265, bod 32 a citovaná judikatúra).
- 67 Požiadavka nezávislosti si tiež vyžaduje, aby disciplinárny režim tých, ktorí majú za úlohu rozhodovať, poskytoval potrebné záruky s cieľom predísť akémukoľvek riziku toho, že taký režim bude využitý ako systém politickej kontroly obsahu súdnych rozhodnutí. V tomto ohľade stanovenie pravidiel, ktoré vymedzujú najmä správanie predstavujúce disciplinárne previnenia, ako aj konkrétne uplatniteľné sankcie, ktoré predpokladajú zásah nezávislého orgánu v súlade s postupom, ktorý v plnom rozsahu zaručuje práva zakotvené v článkoch 47 a 48 Charty, najmä práva na obhajobu, a ktoré zakotvujú možnosť napadnúť na súde rozhodnutia disciplinárnych orgánov, predstavuje súbor základných záruk na účely zachovania nezávislosti súdnej moci.

- 68 Pokiaľ s ohľadom na požiadavky pripomenuté v bodoch 62 až 67 tohto rozsudku vykonávajúci súdny orgán zistí, že v členskom štáte, v ktorom bol zatykač vydaný, existuje reálne riziko porušenia podstaty základného práva na spravodlivý proces z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov, pokiaľ ide o súdnu moc tohto členského štátu, ktoré môžu ohroziť nezávislosť súdov uvedeného štátu, tento orgán musí následne konkrétnym a presným spôsobom posúdiť, či za okolností prejednávanej veci existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že po odovzdaní požadovanej osoby do členského štátu, v ktorom bol zatykač vydaný, je táto osoba tomuto riziku vystavená (v kontexte článku 4 Charty pozri analogicky rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 92 a 94).
- 69 Toto konkrétne posúdenie sa vyžaduje aj vtedy, keď tak ako v tomto prípade na jednej strane je voči členskému štátu, v ktorom bol zatykač vydaný, vydaný odôvodnený návrh Komisie, ktorý bol prijatý na základe článku 7 ods. 1 ZEÚ na účely toho, aby Rada konštatovala, že zo strany uvedeného členského štátu existuje jasné riziko vážneho porušenia hodnôt uvedených v článku 2 ZEÚ, ako je hodnota právneho štátu, najmä z dôvodu narušenia nezávislosti vnútroštátnych súdov, a na druhej strane sa vykonávajúci súdny orgán domnieva, že najmä na základe takéhoto návrhu disponuje dôkazmi, ktoré môžu preukazovať existenciu systémových nedostatkov, pokiaľ ide o uvedené hodnoty, na úrovni súdnej moci tohto členského štátu.
- 70 Z odôvodnenia 10 rámcového rozhodnutia 2002/584 totiž vyplýva, že vykonávanie mechanizmu európskeho zatykača možno pozastaviť iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 2 ZEÚ jedným z členských štátov, zisteného Európskou radou podľa článku 7 ods. 2 ZEÚ, s následkami uvedenými v odseku 3 toho istého článku.
- 71 Zo samotného znenia uvedeného odôvodnenia teda vyplýva, že prináleží Európskej rade, aby konštatovala, že v členskom štáte, v ktorom bol zatykač vydaný, boli porušené zásady uvedené v článku 2 ZEÚ vrátane zásady právneho štátu, a to na účely pozastavenia, pokiaľ ide o tento členský štát, uplatňovania mechanizmu európskeho zatykača.
- 72 Preto len v prípade existencie rozhodnutia Európskej rady, ktorým sa za podmienok stanovených v článku 7 ods. 2 ZEÚ konštatuje, že v členskom štáte, v ktorom bol zatykač vydaný, dochádza k závažnému a pretrvávajúcemu porušeniu zásad uvedených v článku 2 ZEÚ, ako sú zásady vlastné právneho štátu, po ktorom nasleduje pozastavenie uplatňovania rámcového rozhodnutia 2002/584 Radou vo vzťahu k tomuto členskému štátu, je vykonávajúci súdny orgán povinný automaticky odmietnuť vykonanie každého európskeho zatykača vydaného uvedeným členským štátom bez toho, aby musel vykonať akékoľvek konkrétne posúdenie reálneho rizika pre dotknutú osobu, že dôjde k ovplyvneniu podstaty jej základného práva na spravodlivý proces.
- 73 Pokiaľ teda Európska rada také rozhodnutie neprijala, vykonávajúci súdny orgán môže na základe článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný členským štátom, voči ktorému bol vydaný odôvodnený návrh v zmysle článku 7 ods. 1 ZEÚ, len za výnimočných okolností, keď uvedený orgán na základe konkrétneho a presného posúdenia prejednávanej veci zistí, že existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že osoba, na ktorú je tento európsky zatykač vydaný, bude po odovzdaní vydávajúcemu súdному orgánu vystavená reálnemu riziku porušenia svojho základného práva na nezávislý súd, a teda podstaty svojho základného práva na spravodlivý proces.
- 74 V rámci takéhoto posúdenia musí vykonávajúci súdny orgán najmä preskúmať, do akej miery sú systémové alebo všeobecné nedostatky, pokiaľ ide o nezávislosť súdov členského štátu, ktoré sú preukázané dôkazmi v jeho dispozícii, spôsobilé mať dopad na úrovni príslušných súdov tohto členského štátu na vedenie konaní týkajúcich sa požadovanej osoby.

- 75 Pokiaľ z tohto preskúmania vyplýva, že uvedené nedostatky sú spôsobilé ovplyvniť tieto súdy, vykonávajúci súdny orgán musí ďalej vzhľadom na konkrétne obavy vyjadrené dotknutou osobou a informácie, ktoré mu prípadne poskytla, posúdiť, či existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že uvedená osoba bude vystavená reálnemu riziku porušenia jej základného práva na nezávislý súd, a teda aj podstaty jej základného práva na spravodlivý proces, vzhľadom na jej osobnú situáciu, ako aj na povahu protiprávneho konania, z dôvodu ktorého je trestne stíhaná, a skutkové okolnosti, na základe ktorých bol európsky zatykač vydaný.
- 76 Okrem toho si vykonávajúci súdny orgán musí podľa článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyžiadať od súdneho orgánu, ktorý zatykač vydal, všetky doplňujúce informácie, ktoré považuje za potrebné na posúdenie existencie takéhoto rizika.
- 77 V rámci takéhoto dialógu medzi vykonávajúcim súdnym orgánom a súdnym orgánom, ktorý zatykač vydal, môže súdny orgán, ktorý zatykač vydal, v prípade potreby poskytnúť vykonávajúcemu súdnemu orgánu akékoľvek objektívne informácie o prípadných zmenách týkajúcich sa podmienok ochrany záruky nezávislosti súdnictva v členskom štáte, v ktorom bol zatykač vydaný, ktoré sú spôsobilé vylúčiť existenciu tohto rizika pre dotknutú osobu.
- 78 V prípade, že informácie, ktoré súdny orgán, ktorý zatykač vydal, oznámil vykonávajúcemu súdnemu orgánu po tom, ako súdny orgán, ktorý zatykač vydal, v prípade potreby požiadal o pomoc ústredný orgán alebo niektorý z ústredných orgánov členského štátu, v ktorom bol zatykač vydaný, v zmysle článku 7 rámcového rozhodnutia 2002/584 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EÚ:C:2016:198, bod 97), nevedú vykonávajúci súdny orgán k tomu, aby vylúčil existenciu skutočného rizika, že v uvedenom členskom štáte dôjde k porušeniu základného práva dotknutej osoby na nezávislý súd, a teda podstaty jej základného práva na spravodlivý proces, vykonávajúci súdny orgán sa musí zdržať vykonania európskeho zatykača vydaného proti tejto osobe.
- 79 Vzhľadom na uvedené je potrebné na položené otázky odpovedať tak, že článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že ak má vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, proti ktorej bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, k dispozícii dôkazy, ako sú dôkazy uvedené v odôvodnenom návrhu Komisie prijatom podľa článku 7 ods. 1 ZEÚ, na preukázanie existencie reálneho rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov, pokiaľ ide o nezávislosť súdnej moci členského štátu, v ktorom bol zatykač vydaný, uvedený orgán musí konkrétnym a presným spôsobom overiť, či vzhľadom na osobnú situáciu tejto osoby, ako aj na povahu protiprávneho konania, z dôvodu ktorého je trestne stíhaná, a skutkové okolnosti, na základe ktorých bol európsky zatykač vydaný, a s prihliadnutím na informácie poskytnuté členským štátom, v ktorom bol zatykač vydaný, podľa článku 15 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia, existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že uvedená osoba bude v prípade odovzdania do tohto štátu takému riziku vystavená.

O trovách

- 80 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že ak má vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, proti ktorej bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, k dispozícii dôkazy, ako sú dôkazy uvedené v odôvodnenom návrhu Európskej komisie prijatom podľa článku 7 ods. 1 ZEÚ, na preukázanie existencie reálneho rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty základných práv Európskej únie z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov, pokiaľ ide o nezávislosť súdnej moci členského štátu, v ktorom bol zatykač vydaný, uvedený orgán musí konkrétnym a presným spôsobom overiť, či vzhľadom na osobnú situáciu tejto osoby, ako aj na povahu protiprávneho konania, z dôvodu ktorého je trestne stíhaná, a skutkové okolnosti, na základe ktorých bol európsky zatykač vydaný, a s prihliadnutím na informácie poskytnuté členským štátom, v ktorom bol zatykač vydaný, podľa článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 v znení zmien, existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že uvedená osoba bude v prípade odovzdania do tohto štátu takému riziku vystavená.

Podpisy